

N:o 14.

Af herr **C. Johansson** i Aflösa, *angående de till folk- och småskoleläraryne utgående ålderstilläggens bestridande af statsmedel.*

Bland de utgiftsposter, som numera årligen på ett synnerligen känbart sätt tynga den kommunala budgeten, är afgiften till skolan en af de mest betydliga. Visserligen måste det glädja hvarje folkupplysningens vän och främjare att så är förhållandet, alldenstund denna upplysning måste anses som ett af de allra viktigaste momenten i våra dagars storslagna kultur icke allenast på det andliga, utan äfven på det materiella området, men saken har dock en annan sida, som äfven den förtjenar att tagas i allvarligt öfvervägande.

Vårt land och folk har nu vid sekelslutet kommit i den enligt mångas förmenande i viss mån egendomliga ställningen, att under det statskassans inkomster öfverflöda i så rikligt mått, att deras rätta och kloka användande är förenadt med betydande svårigheter, så har den kommunala beskattningen mångenstädes vuxit till en sådan höjd, att man med afseende på kommunernas finanser ej utan oro vågar tänka på framtiden.

Men det är ej nog med hvad som i det fallet nu är. Något stillastående spårar man på det området både här och der förgäfvcs efter. Lavinen rullar med rask fart och blir allt större för hvarje år.

Det synes mig därför med fog kunna ifrågasättas, huruvida icke staten i någon rikligare mån än hittills skett borde hjälpa till att lätta kommunernas finansiella bördor för folkundervisningens vidmagthållande och ytterligare framåtskridande. Och har jag tänkt mig, att detta för

närvarande lämpligast kunde ske på så sätt, att statsverket ensamt gäldade samtliga ålderstilläggen för hela lärarepersonalen i både folk- och småskolan.

Förutom de skäl, jag nu framhållit i berörda afseende, anser jag mig äfven böra påpeka en annan omständighet, som i min tanke äfven talar för att den nu ifrågasatta åtgärden bör bifallas.

Enligt gällande lag är den kontanta minimilönen för folkskolans lärarepersonal 600 och maximilönen, sedan tvenne ålderstillägg tillkommit, 800 kronor. Att en dylik föreskrift med hänsyn till lärarnes rättvisa befordran understundom kan inverka menligt, torde näppeligen kunna bestridas. Ty om af de tre personer, som uppförts å ett förslag, den ene räknar ett, den andre fem och den tredje tio tjänstår, så händer det antagligen ej så sällan, att den billigare lönen får falla utslaget på bekostnad af den större undervisningsskickligheten och de i öfrigt högre meriterna.

Med anledning häraf tillåter jag mig vördsamt hemställa,

att Riksdagen beslutar, det samtliga ålderstilläggen till lärarepersonalens i både folk- och småskolan kontanta lön från och med nästa års början, eller så snart ske kan, betalas ensamt af staten.

Stockholm den 20 januari 1899.

Carl Johansson,
AÖÖsa.